יבום הלכה ו סמג עשיו

תורה אור השלם בָּלֶךְ יָפָה רַעְיָתִי וּמוּם
אַין בָּך: שיר השירים ד ז יִנגִּשָׁה יִבְמִתוֹ אֵלִיו לעיני הוּקנים וְחָלְצָה נַעֲלוֹ מַעַל רַגְלוֹ וְיִרְקָה בָּפְנִיוֹ וְעָנְתָה וְאָמְרָה בְּפָנִיוֹ וְעָעָה לְאִישׁ אֲשֶׁר בְּכָה יֵעְשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לא יבנה את בית אחיו:

ז. וְאָם לֹא יַחְפּץ הָאִי*שׁ* לקחת את יבמתו ועלתה יבמתו השערה הַזְּקֵנִים ואָמְרָה מֵאַן יִבְמִי אחיו בישראל לא אָבָה יַבִּמי: בִּישְׂרָאֵל לא

יבו ב כווי. 4. ונקרא שמו בִּישׂרָאֵל בִּית חֲלוּץ הַנְּעַל:

דברים כה י דברים כה י 1. וְקָרָאוּ לוֹ זִקְנֵי עִירוֹ. וְדְבָּרוּ אֵלֶיו וְעָמֵד וְאָמֵר לא חָפַצְתִּי לְקַחְתָּה:

דברים כה ח ב. א ואם לא יחפץ הָאִישׁ 6 לְקַחַת אֶת יְבִמְתוּ וְעְלְתָה יְבִמְתוּ הַשְּעְרָה אֶל הַזְּקָנִים וְאָמָרָה מֵאַן יְבָמִי לְהָקִים לְאָחִיו שֵׁם בִּישְׂרָאֵל לֹא אָבָה יַבְּמִי:

## גליון הש"ם

תום' ד"ה וקראו וכו' מהפרת נדרים לרכי יאשיה ותו חיכא שמיכה בבעלים דממעטינן שלוחו בב"מ דף לו ע"א ובעיר הנדחת בסנהדרין דף קיא ע"ב ובתורת כהנים פרשה מצורט פ״ה אות ז אשר לו יבירושלמי רפ״ב דקדושין ואם המר ימירנו אדוניו ולא שלוחו וכן הוא במכילתה פרשת משפטים:

הגהות הב"ח (A) גמ' ואידך האי בישראל: (3) שם דליפרסם מילתא רב שמואל בר כי הוה קאימנא קמיה דרבי יהודה למר לי סק: (ג) שם ואמר רכל גר: (ד) תום' ד"ה מונקרא וכו' דהוה מני למכתב ובישראל

בישראל. להקים לאחיו שם בישראלט: וסמם לן סגא כווסיה. לא דרשינן אלא לענין פסול יוחסין דהתם ליכא עבודה במתני': החלילה והמיאונין בשלשה. וסתמא היא בפ״ק דסנהדרין: שיהא סברא לפסול בעלי מומין: שב"ך מגוקים מבל מום. בנים דין. סנהדרין: חלילה סרי ססמי נינהו. הך מתני׳ דידן והך בבים דין. סנהדרין: חלילה חרי סחמי נינהו. הך מתני׳ דידן והך בסנהדרין (דף לו: ושם) ובפ' בא סימן (נדה מט: ושם) דקאמר חדא דסנהדרין: דפנו. בפ' כילד מי שאסר את האשה בנדר הרי זה

לא ישאנה מיאנה או שחללה בפניו ישאנה וליכא משום הסר ממך עקשות פהם: מפני שהוח ב"ד. כלומר לח יחיד היה שם דנימא בשבילו נתכוין שהרי ב"ד היה שם ואין ב"ד פחות משלשה: הואיל וסתמא במקום מחלוקת היא. שנחלק שם רבי יהודה בדבר אחר ובדבר זה לא נחלק ש"מ הדר ביה אבל מיאון לאו סתמא במהום מחלוחת היא דהנך תנאי רבי יוסי ברבי יהודה ור"ח ברבי יוסי לא מייתינן התם אפלוגתא אחריתי דנימא מדלא איפלוג בהא ש"מ הדרי בהו: למקבע דוכתא. לשם כך: השערה. מקום מזומן לכך משמע: לפרסומי מילסת. דחלונה היא ולא לינסבא לכהן א"נ דליתו אינשי וליקפצו 35 עלה: לוירוא דקני. חבילה הנים והלכו לישב שם לשם חלילה זו: תנינה גרסינן. יש ברייתה בידי וקתני בה בישראל בית דין של ישראל כו' והכי אמר לעיל דרב שמואל בר יהודה קתני לה: ואנא גר אנא. הוא ואביו נתגיירו הלכך פסילנה לחלילה: מרענה שטרה הפומיה. דחי חומר ידענה ביה דפריע לא מיזדקיקנא למיגבא ביה:

שנאמר יכולך יפה רעיתי ומום אין בך ואידך ההוא לעיני מאי עביד ליה ההוא לכדרבא הוא רוהא שדאמר רבא "צריכי דייני למיחזי רוהא דקא נפיק מפומא דיבמה דכתיב 'לעיני הזקנים וירקה ואידך נמי מיבעי ליה לכדרבא אין ה"נ ואלא הדיומו' מנא ליה נפקא ימבישראל ישראל כל דהו ואידך האי 🐡 ישראל מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתני רב שמואל בר יהודה בישראל יבב"ד ישל ישראל ולא בב"ד של גרים ואידך יבישראל אחרינא כתיב ואידך מיבעי ליה לכדתניא יא"ר יהודה פעם אחת היינו יושבין לפני רבי מרפון ובאה יבמה לחלוץ ואמר לנו יענו כולכם חלוץ הנעל ואידך ⁴מונקרא נפקא אלא מעתה ⁵וקראו שנים ודברו שנים הכי נמי לר' יהודה הרי כאן תשעה לרבנן הרי כאן שבעה ההוא מיבעי ליה לכדתניא יוקראו לו ולא שלוחם ודברו אליו מלמד שמשיאין לו עצה ההוגנת לו שאם היה הוא ילד והיא זקנה הוא זקן והיא ילדה אומרים לו מה לך אצל ילדה מה לך אצל זקנה כלך אצל שכמותך ואל תכנים קמִטה לתוך ביתך ®אִמר רבא אר"נ

הלכה חליצה בשלשה הואיל וסתם לן תנא

כוותיה א"ל רבא לר"ג אי הכי מיאון גמי ידתגן

המיאון והחליצה בשלשה וכ"ת הכי נמי והתניא ימיאון בית שמאי אומרים ב"ד מומחין וכ"ה אומרים בב"ד ושלא בב"ד אלו ואלו מודים שצריך שלשה ר' יוםי בר' הודה ור' אלעזר ברבי ®יוםי מכשירין בשנים ואמר רב יוםף בר מניומי אמר רב נחמן שהלכה יכאותו הזוג התם חד סתמא והכא תרי סתמי התם נמי תרי סתמי נינהו דתנן יימיאנה או שחלצה בפניו ישאנה מפני שהוא ∘בב"ד אלא התם תרי סתמי הכא תלתא סתמי מכדי הא סתמא והא םתמא מה לי חד סתם מה לי תרי סתם מה לי תלתא אלא אמר רב נחמן בר יצחק הואיל וסתם במקום מחלוקת דתנן הסמיכת זקנים ועגלה ערופה בשלשה דברי ר' ייוסי ר' יהודה אומר יבחמשה החליצה והמיאונין בשלשה ולא קפליג ר' יהודה ש"מ הדר ביה ר' יהודה ש"מ: אמר רבא יצריכי דייני למיקבע דוכתא דכתיב יועלתה יבמתו השערה אל הזקנים רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע "עבדי עובדא בחמשה כמאן כר' יהודה והא הדר ביה לפרסומי מילתא רב אשי איקלע לבי רב כהנא אמר ליה סליק מר לגבן למלויי בי חמשה אמר רב כהנא הוה קאימנא קמיה דרב יהודה ואמר לי תא סק לזירזא דקני לאיצטרופי בי חמשה אמרו לו למה לי חמשה אמר להו כי היכי דליפרסם מילתא © רב שמואל בר יהודה הוה קאי קמיה דרב יהודה אמר ליה סק תא לזירוא דקני לאצמרופי בי חמשה לפרסומי מילתא אמר ליה תנינא בישראל בב"ד ישראל ולא בב"ד של גרים ואנא גר אנא אמר רב יהודה כגון רב שמואל בר יהודה מפיקנא ממונא אפומיה מפיקנא ס"ד והא שנים עדים אמר רחמנא מאלא מרענא שמרא אפומיה שמר רבא o שנים עדים אמר רחמנא מאלא

יפה רעיתי ומום אין בך. אבל מוהחילבו שם עמך בדומין לך

לאתויי גר וחדא לאתויי ממזר אמתני׳ דאין הכל כשרים לדון דיני נפשות לא מצי למימר לאחויי בעלי מומין דבפסול יוחסין איירי כדקתני סיפא אין כשרים אלא כהנים לוים וישראלים המשיחים לכהונה: מונקרא שמו נפקא. מבישראל דריש דסמכיה אלל ונקרא שמו דמונקרא שמו לחודיה לא הוה משמע לענות כולם אלא דוקא אדיינין ולא אכל העומדים שם וקשה לר"י דהכא דרשינן תרי בישראל למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ובפ"ק דקדושין (דף יד.) דרשינן דכיון שחלן לה נעל הותרה לכל ישראל ואמר ר"י דהתם דרשינו מדסמכיה לבישראל בית חלוץ הנעל ים והוה מלי למכתב ובישראל יקראו שמו בית חלוך הנעל אי לאו אתא אלא לדרשא דהכא ומדסמכיה ישראל אזל חלוך הנעל דרשינן נמי כיון שחלך לה נעל הותרה לכל ישראל:

וקראו לו ולא שלוחן. ותיתה אדילפינן בפ״ב דקידושין

(דף מא.) מקראי דשלוחו של אדם כמותו אדרבה נילף מהכא דאין שלוחו כמותו וי"ל דיש כמה כתובים הבאים כאחד דגבי עגלה ערופה נמי דרשינן ויצאו הן ולא שלוחן ובמנחות בפ׳ שתי מדות (דף לג: ושם) דרשינן וסמך ידו ולא שלוחו ובנדרים (דף עב:) ממעט שליח פתהפרת נדרים לרבי יאשיה וא"ת ל"ל קראי בקידושין נילף מהנך קראי דמדאינטריך לאשמועינן מכלל לבעלמא הוי כמותו וי"ל דאי לאו קראי דהתם הוה דרשינן כל הני קראי לדרשה אחריתי ה״ר אלחנן:

הואיל וסתם לן תנא כוותיה. אבל משום דיחיד ורבים

הלכה כרבים אין לפסוק כוותיה דמסתבר טעמא דיחיד: אר הבי אפילו מיאון נמי. וא״ת מאי פריך וכי בשביל כך נפסוק ככל סתמי המשניות וי"ל דחלילה ומיאון דמו להדדי שתנא ע"י מעשה שלהם ומיתנו נמי בהדי הדדי: ש"בן הדר ביה ר' יהודה ש"מ. פסק ר"ת דסומא באחת מעיניו כשר לחליצה כיון דלא ממעטינן מלעיני וסגי באחד ויכול

לראות הרוק מפי היבמה: ואנא גר אנא. וח״ת לפר״ת דרב שמואל בר יהודה דהכא היה בן רב יהודה הינדוואה

דאמר בפ"ק דקידושין (דף כב:) דגר שאין לו יורשין הוה ונתגייר הוא ואביו למה היה לו להביא ברייתא דפסיל גר לחלינה לדיני ממונות נמי מיפסל לדון לישראל כיון דאין אמו מישראל ויש לומר דאיצטריך לפסול אפילו לחליצת גרים א"נ כשר הוא לדיני ממונות לדון בלא כפייה דלא שייכא שימה ודבר של שררה דכתיב שום תשים עליך מלך (דברים יו) אלא בכפייה: מרענא שברא אפומיה. פירש בקונטרס בכתובות בפרק הכותב (דף פה ושם) דלא מקרע קרענא ליה ולא מיגבא גבינא ביה ואין נראה דאם כן ה"ל למימר בהדיא ההוא לישנא כדאמר באלו נערות (שם דף נו:) גבי היולאת משום שם רע ורבינו תם מפרש וכן ר"ח בשבועות (דף מב. ד"ה אחרע) דהיינו שלא יוכל בעל השטר לגבות בלא שבועה אפומיה אפילו הוא הרוב ללוה או למלוה דבאינו קרוב אפילו שאר אדם מחייב נמי שבועה כדתגן (כחובות דף פו.) עד אחד מעידה שהיא פרועה לא תפרע אלא בשבועה והא דא"ל רבא לרב פפא בהכותב (שם דף פה.) שהעיד על השטר שהוא פרוע איכא אינש אחרינא בהדי מר צ"ל שרב פפא היה קרובו של תובע

קסט סעיף לח: ח ב מיי׳ שם הלכה ה מוש"ע שם סעיף א: מ מיי׳ שם הלכה ח טוש"ע שם סעיף מב גירושין הלכה ח סמג עשין ג טוש"ע שם סימן קנה סעיף ד: א ה מיי' פ"ד י ה מיי׳ פ״ד מהל׳ סנהדרין הלכה ג סמג עשין לד: יב ו מיי׳ שם פ״ה הלכה רג ז מיי׳ פ״ד מהלכות יבום הלכה ב סמג קסט סעיף ד: יד ח מיי שם הלכה ה מוש"ע שם סעיף ג: מול ט מיי פכ"ד מהלי סנהדריו הלכה א

> תום' חד מקמאי סתם סנדלי ציידין של קש ושל קנים הוא לר״י קט ישי קבש יווא יו בן נורי ובזה עמדו דברי הרב אלפס: מאי דכתב ה"ר אלפס ולענין . חליצה עד שתהא אכיו בישראל כתיב הכי פי׳ תרי בישראל כתיבי חד פעמי׳ כדר׳ יהודה משו׳ ר"ט ואמרי׳ מונקרא שמו נפקא ומוקים בישראל כיון שחלץ לה הותרה לכל ישראל כדאיתא בפ״ק דקדושין וחד בישראל למעוטי אמו מישראל מקרב אחיך נפקא. ואית ספרים שכתוב בהם הכי ולענין חליצה עד שיהיה אביו ואמו מישראל מ״ט אמו מישראל מקרב אחיד

סמג לאוין סג טוש״ע ח״מ

םימו טו סעיף ה:

## מוסף רש"י

המיאון כו׳ בשלשה. יתומה קטנה שהשיחוה אמה ואחיה לדעתה, יונאה בלא גט במיאון כל זמן שלא גדלה תחתיו, ובשלשה בעינן דכל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון, ומיאונין דרבנן, דמדאורייתא אפילו מיחון לא בעיא, דחין קדושי קטנה כלום אלא אם כן קדשה אביה, דכתיב את בתי נתתי לאיש הזה (סנהדרין ב.). מיאנה או שחלצה בפניו ישאנה. מיאנה או שחללה אשה לפני החכם מותר לישאנה ואינו נחשד לומר על מנת כן התירה, מפני שהוא בב"ד. כלומר שלא הוא היה לבדו שם אלא בית דין שלשה היו שם (בכורות לא.) כלומר מיחון או חלינה לא עשה חכם זה ביחידי, דקי"ל חלינה ומיאון בשלשה, ותלתא לא **חשידי** (לעיל כה:). סמיכת וקנים. על רחש פר העלם